

ת"פ 60993/02/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד גיוסי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 60993-02-18 מדינת ישראל נ' גיוסי(עציר) 20 יוני 2019

לפני
כבוד השופטת מיכל ברק נבו
בעניין

מדינת ישראל

המאשימה

על ידי פמ"מ

נגד

מוחמד גיוסי (עציר)

הנאשם

על ידי ב"כ עו"ד פאדי חמדאן

גזר דין

הרקע וכתב האישום המתוקן

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני, בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 [החוק]; שוד מזוין בחבורה, לפי סעיף 402(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 וסעיף 335(א)(1) ו-(2) יחד עם סעיף 29 לחוק; ושהייה בלתי חוקית, לפי סעיף 12(1) יחד עם סעיף 12(4) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 [חוק הכניסה לישראל].

ביום 7.2.19, במהלך דיון הוכחות שלישי במספר, הודיעו הצדדים כי גובש ביניהם הסדר טיעון, שלפיו הודה הנאשם בעובדותיו של כתב אישום מתוקן והורשע בעבירות שיוחסו לו, כמפורט לעיל. אשר לעונש, הוסכם בין הצדדים כי בא כוח הנאשם יטען באופן "פתוח", ואילו המאשימה תעתור להטלת עונש של שש שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי כספי למתלונן. ביום 25.2.19 בוצע תיקון קל נוסף באחד מסעיפי כתב האישום שלא היה מובן, אך לא היה בכך כדי להשפיע על ההודאה או ההסדר.

על פי הודאתו, הנאשם הוא תושב השטחים, ובמועדים הרלוונטיים שהה בישראל ללא אישור כדן. במועד שאינו ידוע במדויק ועובר ליום 31.1.18, קשר הנאשם, יחד עם **פאדי בטרין [בטרין]** ועם **אדם אחר** שזהותו אינה ידועה [ביחד: **התוקפים**], קשר לשדוד באליומות נהג רכב. הנאשם ובטרין שוחחו בטלפון בינם לבין עצמם וכן עם האחר, והצטיידו בסכינים, באיזולירבנד, באזיקונים, וכן בכפפות ובכובעי גרב המכסים את הפנים. בליל ה-31.1.18 הגיעו התוקפים לבניין שבו מתגורר המתלונן בנתניה, כשהם רעולי פנים, מצויידים בסכין ומברג, איזולירבנד ואזיקונים, וארבו למתלונן. לשם ביצוע תכנית הקשר, נכנס מי מהתוקפים לחדר הצמוד לחניון התת-קרקעי של הבניין, והשאיר בו איזולירבנד ואזיקון

מוכן לשימוש.

בשלב כלשהו, ירד המתלונן במעלית הבניין, הלך אל החניון ונכנס לרכבו שחנה במקום. שניים מהתוקפים התנפלו עליו, תוך שמי מהם מכה אותו במכות אגרופ בפניו, ותוך ששניהם תוקפים אותו פעמים רבות באמצעות סכין ומברג בידיו, פניו וראשו, בכוונה לשדוד אותו, כשאחד מהם צועק שוב ושוב "אטבח אטבח". המתלונן ניסה להתגונן מפני שני התוקפים, באמצעות רגליו ובאמצעות מברג אשר היה ברכבו. בשלב מסוים, ותוך שהוא נאבק בשני תוקפים, הצליח המתלונן להסיר את כובע הגרב שכיסה את פניו של הנאשם. אז נאמר למתלונן פעם נוספת "אטבח אטבח", והנאשם תקף אותו באמצעות המברג שבידו.

באותה העת, נטל מי מהתוקפים מרכבו של המתלונן תיק השייך למתלונן ובו כ-1,000 ₪ ומסמכים אישיים, וכן מכשיר טלפון סלולרי השייך למתלונן. רק לאחר שהצליח המתלונן לשלוף סכין שאותה החזיק ברכבו, וניסה להתגונן באמצעותה, נמלטו התוקפים מהבניין.

כתוצאה ממעשי התוקפים, נגרמו למתלונן חבלה באזור טמפורלי וחתכים בקרקפת, חתך עמוק בפניו באורך כ-10 ס"מ, חתכים עמוקים ביד שמאל, הכוללים גם חתכים בגידים ובעצבים, חתכים עמוקים ביד ימין, הכוללים גם חתך בעצב אגודל, הוא אושפז למשך 4 ימים בבית החולים, נזקק לניתוח בידיו בהרדמה מלאה ולתפרים. נכון למועד הגשת כתב האישום, נזקק המתלונן לסיוע בכל תחומי חייו, בשל החבלות שנגרמו לו.

צירוף תיק נוסף

2. ביום 25.2.19, במועד שבו אמורים היו להישמע הטיעונים לעונש, ביקש בא כוח הנאשם לצרף תיק נוסף מבית משפט השלום בנתניה (ת"פ 59316-02-18) [תיק הצירוף], שבמסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש. על פי כתב האישום המתוקן, הגיעו מספר בני אדם לחניון תת קרקעי סגור בנתניה, ניגשו יחד לשישה כלי רכב והתפרצו לתוכם תוך ניפוץ החלון הקדמי של כל אחד מהם, וגנבו מחלק מהם רכוש. על מעשים אלה חזרו ביום שלמחרת, הפעם התפרצו לחמישה כלי רכב נוספים. הרכוש שנגנב כלל, בין היתר, מכשירים סלולריים, מחשב נייד, כסף מזומן ומשקפי שמש. בהמשך לאותן נסיבות, קיבל הנאשם את הרכוש הגנוב, בידעו כי הושג בעוון. באותן נסיבות שהה הנאשם בישראל שלא כדין, כאשר אין בידיו היתר שהייה, תעסוקה או כניסה לישראל.

הודאת הנאשם בתיק הצירוף ניתנה בבית משפט השלום בנתניה ביום 27.11.18, ועל יסודה, בדיון שנערך ביום 25.2.19, הרשעתי אותו בהתאם לכתב האישום המתוקן בתיק הצירוף, בביצוע עבירות של קבלת נכסים שהושגו בעוון, לפי סעיף 412 לחוק; וכניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל. בהמשך לכך הסכימו הצדדים, כי בגין הרשעת הנאשם בתיק הצירוף יש להטיל עליו מאסר בן חודשיים (מבלי שיש הסכמה לשאלה אם החודשיים יוטלו בחופף או במצטבר למאסר בגין תיק זה).

טיעוני בא כוח המאשימה וראיותיה לעונש

3. בראיותיה לעונש הגישה התובעת את הצהרת נפגע העבירה, **ע/2**, שממנה עולה כי המתלונן סובל עקב הארוע הן מפגיעות פיזיות, הן מפגיעות נפשיות. נגרם למתלונן נזק בידיו - חולשה, תחושות נימול, הגבלת תנועה, ועוד; כאבי

ראש; נזקים קשים לשיניים שחייבו שתלים וכתרים. הוא סובל ממתח, פחדים וחרדות. במשך כחצי שנה היה המתלונן במצב סיעודי, עד היום הוא נזקק לעזרת משפחתו בשל החולשה בידיו, עד דצמבר 2018 לא עבד כלל ומאז חזר לעבודה פעמיים בשבוע. הפגיעה הכלכלית במתלונן ובמשפחתו קשה, ובהצהרתו ציין המתלונן שבלא קשר למקרה דנן, הוא נכה צה"ל ממלחמת יום הכיפורים, נכה בשתי רגליו.

עוד הוגש הרישום הפלילי של הנאשם, **ע/1**, שממנו עולה כי לנאשם הרשעה אחת, שהתיישנה בפברואר 2017 (עבירות מיום 15.11.09, הרשעה מיום 24.11.09), בגין כניסה לישראל שלא כחוק וחבלה במזיד ברכב, שבשלה נגזר עליו מאסר בפועל של שלושה חודשים ויום.

4. ב"כ המאשימה ציינה את הערכים המוגנים שנפגעו מכל אחת מהעבירות (בעבירת השהייה הבלתי חוקית - בטחון הציבור ובטחון המדינה, ובעבירות קשירת הקשר, השוד והחבלה בנסיבות מחמירות - שמירה על הגוף, על כבוד האדם, רכוש ובטחונו). היא ציינה כי הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, שכן העבירה בוצעה בצוותא, החבלות חמורות והעבירות בוצעו כשהנאשם מצויד בסכין ומברג. התובעת התייחסה להצהרת הנפגע של קורבן העבירה והנזקים הקשים שנגרמו לו. היא ציינה כי במסגרת הסדר הטיעון נלקחו בחשבון הודאת הנאשם, החסכון בזמן שיפוטי, עמדת המתלונן שהסכים להסדר, אף שסבר שהעונש קל מדי, ואת כלל נסיבות העניין. כמו כן נלקח בחשבון עניינו של השותף לעבירה, בטרן, שאומנם לא לקח חלק פעיל בתקיפת המתלונן או בדקירתו באירוע זה, אך עברו הפלילי מכביד, תלויים ועומדים נגדו מאסרים מותנים ממושכים, והוא צירף תיק חמור הנוגע לעשרים התפרצויות לכלי רכב, כעולה מכתב האישום בעניינו שהוגש וסומן **ע/1 וע/2**.

ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם שנע בין שש שנות מאסר לשמונה שנות מאסר, בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת. היא הפנתה לפסיקה, שאליה אתייחס בהמשך. בתוך מתחם זה ביקשה למקם את הנאשם בחלק התחתון, ולהטיל עליו שש שנות מאסר בגין תיק זה. עוד ביקשה להטיל עליו מאסר מותנה, פיצוי וקנס.

אשר לתיק הצירוף, ביקשה התובעת להטיל על הנאשם עונש מאסר בן חודשיים, שיינשא במצטבר לעונש המאסר בתיק זה, ובסך הכול שש שנים וחודשיים.

טיעוני בא כוח הנאשם

5. ב"כ הנאשם שם את כובד משקלו על השוואה לעניינו של בטרן. הוא ציין, כי בטרן, שהיה שותף לאירוע דנן, וניהל עניינו לפני מותב אחר, היה שותף עיקרי גם באירועים מושא תיק הצירוף של הנאשם דנן. בסופו של יום הגיעו הצדדים להסדר גם בעניינו, והוטל עליו עונש של תשע שנות מאסר, בגין חלקו בתיק זה ובגין חלקו בתיק הצירוף (**ע/1 וע/2**). בעניינו של בטרן, חלקו בתיק הצירוף היה חמור משמעותית מאשר עניינו של הנאשם דנן, באותם אירועים. בטרן הורשע בתיק הצירוף בהתפרצויות לעשרים כלי רכב בכוונה לגנוב, גניבה מאותם רכבים, קשירת קשר לפשע, כניסה לישראל שלא כחוק, חבלה במזיד ברכב, ועוד. נוסף על כך, בניגוד לנאשם דנן, לבטרן יש עבר פלילי מכביד מאוד. הוא השתחרר מהכלא לאחר ריצוי 70 חודשי מאסר זמן קצר מאוד לפני ביצוע העבירות מושא תיק זה. העבירות שבגין נשא את העונש של 70 חודשי מאסר היו עבירות זהות לאלה שבהן הורשע בתיק הצירוף המוזכר לעיל, רק בכמות קטנה יותר. נוסף על כך, לבטרן היו מאסרים מותנים של 39 חודשים, שאותם הפעיל בית המשפט בתיק דנן

באופן הבא: 20 חודשים במצטבר לעונשו בתיק זה, ו-19 חודשים - בחופף. לפיכך, טוען הסנגור, אם נפרק את עונשו של בטרן לגורמים, נגלה שתשע השנים מורכבות מ-20 חודשים מהפעלת התנאי, לפחות 70 חודשים בגין ההתפרצויות בתיק הצירוף (בהשוואה לתיק הקודם שבו נגזרו על בטרן 70 חודשי מאסר על פחות התפרצויות) והיתרה - 18 חודשים - בגין תיק זה. זהו המספר שממנו יש לגזור את עונשו של הנאשם דן, לשיטת ההגנה.

הסנגור הפנה אף הוא לפסקי דין המלמדים על מדיניות הענישה הנוהגת, ואתייחס לפסקי הדין בהמשך. מהפסיקה שאליה הפנה הסנגור ניתן לדעתו ללמוד שמתחם העונש הראוי נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר, או לכל היותר - בין שלוש שנות מאסר לשש שנות מאסר, כאשר המתחמים המחמירים יותר שנקבעו בפסקי דין המתייחסים למקרים שבהם השוד התבצע בעזרת נשק חם, ובהתאם - החבלות נגרמו מירי. במקרה דן מדובר היה בנשק קר, החבלות היו קלות יחסית, לא נגנב דבר מהמתלונן, לא היה תכנון מוקדם מורכב, למרות שהייתה חבירה בצוותא. מדובר במקרה בודד, ללא חזרה או ביצוע מקרה נוסף בסמוך. לכן, במקרה זה אין חומרה מיוחדת המצדיקה קביעת מתחם אחר מזה המוצע על ידי ההגנה.

אשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם - הסנגור מסכים לדברי התובעת שיש למקמו קרוב לתחתית המתחם. יש להתחשב בהודאה, שהגיעה בשלב מוקדם יחסית, עוד טרם הושלמה עדותו של העד הראשון (בטרן). יש להתחשב בלקיחת האחריות על ידי הנאשם. עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד ומאחר שמדובר בעבר שהתיישן, יש לראות את הנאשם כמי שאין לחובתו עבר פלילי. הסנגור ביקש להתחשב גם בקושי הצפוי לנאשם בעת נשיאת מאסרו, בהיותו שוהה בלתי חוקי [שב"ח]. הדבר מוביל לכך שאינו זכאי לחופשות ואף לא יזכה לביקורים. בשל היותו שב"ח, אף לא יזכה לניכוי שליש ממאסרו ויש להתחשב גם בכך. הסנגור הזכיר גם כי הנאשם מצוי במעצר מזה תקופה ארוכה, מאז 4.2.18.

אשר לקנס ולפיצוי, טוען הסנגור כי אין כל צורך בקנס במקרה דן. העונש העיקרי הוא המאסר מאחורי סורג ובריח, ופיצוי סמלי יכול להביא את המתלונן על סיפוקו. על בטרן נגזר פיצוי של 3,000 ₪ והטלת פיצוי בסכום דומה על הנאשם יכול להתאים.

אשר לתיק הצירוף, מוסכם כי העונש הראוי בגינו הוא חודשיים מאסר בפועל, אלא שלטעמה של ההגנה יש מקום להטיל אותם בחופף לעונש בגין תיק זה, שכן מדובר בתיק בעל נסיבות פשוטות, הנאשם "ניקה שולחן", בתיק הצירוף בוצע תיקון משמעותי והוסרו ממנו כל האישומים שנגעו להתפרצות לכלי הרכב.

דבר הנאשם

6. הנאשם בדבריו האחרונים ציין כי הוא מודע לכך שעשה טעות ואמר שהוא מצטער מאוד. הוא החל לומר שלקח על עצמו גם דברים שלא עשה, אך חזר בו מדברים אלה והסתפק בהבעת הצער.

דין והכרעה

7. תחילה אתייחס רק לכתב האישום מושא התיק שהתנהל לפניי, שכן זהו הענין העיקרי וממילא, לגבי תיק הצירוף

הסכימו הצדדים שהעונש הראוי בגינו הוא מאסר בן חודשיים, והסכמתם זו נראית לי ראויה, כך שאין צורך להכביר מילים בעניין זה.

8. הצדדים הסכימו שבמקרה דנן מדובר ב**אָרוע אחד**. מאחר שבכתב האישום אין התייחסות מיוחדת לעבירת השב"ח ולמטרות הכניסה לישראל, אלא הדבר מצוין כעובדה בכתב האישום שעבירה בצידה, ניתן אכן לראות בכל המתואר בכתב האישום משום אָרוע אחד (השוו ע"פ 772/13 **יחיא נ' מדינת ישראל** [29.6.14] [עניין **יחיא**], פסקה 9).

קביעת מתחם העונש ההולם

9. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע עבירת **השוד** הם שמירה על כבודו, חירותו ורכושו של האדם, שמירה על בטחון הציבור ויכולתו לחיות את חייו ולהלך ברחובות ללא חשש. הערכים המוגנים בעבירת **החבלה החמורה** הם שמירה על שלמות גופו של האדם ובטחונו. הערכים המוגנים בעבירת **השב"ח** הם שמירה על בטחון המדינה וריבונותה ושמירה על הבטחון האישי של הפרט. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית, בהתחשב מצד אחד בטיב הפגיעות הפיזיות בקרבן, שאינן מבטלות כלל ועיקר, בהתחשב בנזקים הנוספים שנגרמו לקרבן מבחינה נפשית, מבחינת יכולתו לעבוד, הצורך שלו בסיוע וכו', ומבחינת אופן ביצוע השוד (עם סכין ומברג, בחניון פרטי, בשעת לילה). מצד שני, יש להתחשב בכך ששווי הרכוש שנגנב, אינו רב.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

10. לביצוע העבירה קדם תכנון מסוים, כעולה גם מההרשעה בקשירת קשר, אך אין מדובר בתכנון מורכב. חלקו של הנאשם בביצוע העבירה היה דומיננטי ומשמעותי, ביחד עם אחר, וחלקם היה גדול מחלקו של בטרן, שלא נטל חלק בדקירת המתלון. הנזק הקונקרטי מביצוע העבירה היה, כאמור לעיל, ברמה בינונית, בהתחשב לחומרה בפגיעות הפיזיות והנפשיות שנגרמו למתלון, ולקולה בשווי הכספי של הרכוש שנשדד. הנזק הפוטנציאלי הוא חמור יותר, לאור השימוש בכלי נשק קרים ופוטנציאל ההתדרדרות לנוכח התנגדות המתלון. הנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה לא לובנו. יש להניח, אפוא, שמדובר ברצון לרווח כלכלי קל.

מדיניות ענישה

11. קשת המקרים והחומרה שבעבירות השוד למיניהן רחבה, ומעשי השוד שנדונו נבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם. בית המשפט העליון עמד על כך שמידת הפגיעה בערכים החברתיים, לצד מדיניות הענישה הנוהגת, תלויים בנסיבותיו הקונקרטיות של מעשה השוד וחומרתו, ומכאן החשיבות היתרה שבבחינת כל מעשה שוד לגופו [עניין **יחיא**, פסקה 10]. בע"פ 8696/18 **מדינת ישראל נ' עדנאן מני** [18.4.19] [עניין **מני**] ציין בית המשפט העליון: "למרבה הצער נחשפים אנו למשרעת רחבה של עבירות שוד וההתפלגות בענישה נגזרת - בין היתר - מנסיבות כל מקרה, לרבות עוצמת האלימות שהופעלה, ועוצמת הפגיעה בנפגע העבירה".

ב"כ המאשימה הפנתה לע"פ 5611/14 אבו עוואג' נ' מדינת ישראל [8.5.16] וע"פ 7752/13 **אבו עצא נ' מדינת**

ישראל [תוקן 3.11.15] [עניין **אבו עזא**]. לטעמי, שני הארועים שבבסיס פסקי הדין הללו חמורים במידה ניכרת מעניננו. בראשון מדובר בשוד אלים כלפי מתלון **בבית**, שכלל קשירת המתלון, **חניקתו** ועוד. בשני **נחטפה המתלוננת** בעודה נוהגת ברכבה, תוך התעלמות מתחנוניה באומרה שהיא **בהריון**. גם שם **נקשרה המתלוננת והאלימות כלפיה הייתה קשה**, עד כדי **שבירת ידה**. אציין, כי הגשת פסקי דין שנסיבותיהם אינן תואמות את המקרה הנדון וחמורות ממנו בצורה משמעותית, אינה מסייעת לבית המשפט בגזירת הדין, ואף אינה משרתת את המאשימה בהובלת בית המשפט לעבר קביעת המתחם שהיא מבקשת לקבוע כמתחם הראוי.

ההגנה הפנתה לע"פ 6341/14 **בן אישטי נ' מדינת ישראל** [8.7.15], שם מדובר היה בשני מקרי שוד. המערער הורשע על יסוד הודאתו בשתי עבירות של **שוד בנסיבות מחמירות** ושתי עבירות של **קשירת קשר לפשע**. מדובר היה במעשי שוד שבוצעו על ידי המערער ואנשים נוספים, כלפי שליחי פיצה, בפרק זמן של שעתיים, תוך התנפלות על השליח, החזקת חפץ הנחזה לאקדח וסכינים, תוך מתן סטירות לאחד הקרבנות ומכות אגרוף בראשו של השני, ונטילת פאוץ' עם כסף מכל שליח. בית המשפט העליון אישר **מתחם עונש שנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל לכל אירוע**, ואישר את העונש של **36 חודשי מאסר** ורכיבים נלווים, שנגזר על המערער, צעיר נעדר עבר פלילי, שהחל בתהליך שיקום.

עוד הגיש **הסנגור** את פסק הדין בע"פ 7093/14 **כליבאת נ' מדינת ישראל** [4.1.15], שם הורשע המערער על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון **בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות**. המערער ואחרים הגיעו לחורשה שבה שהו שני צעירים שישבו ברכבם. המערער וחלק מהאחרים נכנסו לכלי הרכב, התיישבו מאחורי המתלוננים, הצמידו סכין לצווארו של האחד, וחפץ הנחזה לאקדח לראשו של האחר, ואילצו אותם לנסוע מהמקום. לאחר מכן היכו המערער ושותפו את המתלוננים באמצעות בקבוקי בירה. הם שדדו מהמתלוננים מכשירי טלפון ניידים וסכום כסף. למתלוננים נגרמו חבלות. בית המשפט העליון אישר את **המתחם** שקבע בית המשפט המחוזי, הנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר בפועל ואישר את **העונש של 36 חודשי מאסר בפועל** ורכיבים נלווים. מדובר היה במערער צעיר ונעדר עבר פלילי.

גם בע"פ 1178/14 **מדינת ישראל נ' מיכלאשוילי** [23.6.14], שאותו הגישה **ההגנה**, אישר בית המשפט העליון כי **המתחם לגבי עבירות שוד בנסיבות מחמירות**, המבוצעות בנסיבות דומות לעניננו (בצוותא, לאחר תכנון מוקדם ולא עקב "מעידה רגעית", שלא בבית מגורים, כאשר נעשה שימוש באקדח דמה, כאשר במהלך השוד הוכה הקרבן ונפצע, ונלקח שלל), נע בין **שלוש שנות מאסר לשש שנות מאסר**. באותו מקרה הוטל **עונש מאסר של 52 חודשים**, בין היתר בהתחשב בעברו הפלילי של הנאשם. יציין, כי באותו מקרה לא נעשה שימוש בסכין או מברג או חפץ חד אחר, אלא רק באותו אקדח דמה, שבאמצעותו גם חבט שותפו של המערער בראשו של הקרבן ופצע אותו. מתחם זה אושר גם בע"פ 4012/13 **זיני נ' מדינת ישראל** [12.2.14], שהוזכר בעניין **מיכלאשוילי**, שם הוטל על אחד הנאשמים, בעל עבר פלילי, **מאסר בן ארבע שנים**, ובית המשפט העליון התערב בעונשו של הנאשם האחר, צעיר, נטול עבר פלילי, שהחל במאמצי שיקום, והפחיתו **לשנתיים וחצי מאסר**.

בע"פ 1127/13 **גברזגיי נ' מדינת ישראל** [15.1.14], שהוגש על ידי **ההגנה**, קבע בית המשפט העליון **מתחם שנע בין 34 ל-46 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 36 חודשי מאסר**. באותו מקרה המערער הורשע בעבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע, שוד בנסיבות מחמירות והחזקת סכין**. המערער היה מבקש מקלט בן 21 מאריתראה. בליל האירוע קשר המערער קשר עם שני אנשים נוספים במטרה לשדוד אדם. הוא פגש במתלון באישון לילה, ברחוב בתל אביב, ואגב שיחה עימו גרם לו לגשת למקום שבו ארבו לו השותפים האחרים. המערער ושותפיו אחזו בידו של המתלון וניסו לגנוב את תיקו. הם דחפו אותו והפילו אותו ארצה, הכו בו באגרופיהם, קרעו את כיסי מכנסיו וגנבו ארנק ובו כסף,

מכשיר טלפון נייד, מכשיר טאבלט ועוד. למתלונן נגרמו פצעי חבלה ושברים בשתי שיניים. המערער נשא באותה עת גם סכין.

12. בנוסף לפסקי הדין שהגישו הצדדים, אפנה גם למספר פסקי דין נוספים:

בעניין **מני**, שהוזכר לעיל, החמיר בית המשפט העליון בעונשו של מי שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של **שוד** **בנסיבות מחמירות, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין שלא למטרה כשרה**. הנאשם תקף את המתלוננת שעה שזו ניסתה להכנס לדירתה. הוא כיוון לעברה סכין וביקש את תיקה. היא היכתה בדלת דירה סמוכה בניסיון להזעיק עזרה, אך לא היה מענה. השודד הצליח לחלץ את התיק מידה וירד במדרגות לכיוון היציאה מהבניין כשהמתלוננת רצה אחריו. בפתח הבניין תפסה המתלוננת את התיק ולקחה אותו מהשודד. בתגובה הוא חתך אותה מספר פעמים בפניה ובידיה, תפס תיק אחר שהחזיקה בו ונמלט מהמקום. בעקבות המקרה, אושפזה המתלוננת בבית חולים במשך כשבוע וחצי, עברה טיפולים רפואיים שכללו תפרים וניתוח בכף היד, ונאלצה להיעדר מעבודתה למשך חצי שנה. בנוסף, נקבעו לה אחוזי נכות זמניים ונותרו לה צלקות על פניה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם שנע בין 3 שנות מאסר עד 7 שנות מאסר וגזר על הנאשם 50 חודשי מאסר, והפעיל במצטבר תנאי של 10 חודשי מאסר שהוטל על הנאשם בתיק קודם. בית המשפט העליון החמיר בעונש והטיל שנת מאסר נוספת, ובסך הכל 72 חודשי מאסר, תוך אמירה שאינו ממצה עם הנאשם את חומרת הדין, שאינו קובע מסמרות בגבולות מתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי, ותוך התייחסות לפגיעות החמורות שנגרמו למתלוננת, לרבות צלקות בולטות בפניה, לאכזריות יוצאת הדופן בדפוס האלימות של הנאשם, לעברו הפלילי המכביד ביותר, וציין:

"בפסיקת בית משפט זה תוארה לא אחת חומרתה של עבירת השוד בנסיבות מחמירות, הפוגעת בביטחון האישי של הפרט וברכוש, וכן בתחושת הביטחון של הציבור בכללותו, בשלום וברוחותו (ע"פ 4125/14 **חרב נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (6.1.2015); ע"פ 8205/12 **דדון נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (26.12.2013)). הענישה בעבירות מעין אלו, כך נפסק, צריכה לבטא את הסלידה החברתית העמוקה מהמעשים ולשלוח מסר מרתיע "לכל מי שבוחר להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם" (ע"פ 5265/12 **עמור נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (27.12.2012); עניין **מיכלאשוילי**, פסקה 7).

בע"פ 7519/18 **אבו סנינה נ' מדינת ישראל** [14.2.19] נדון עניינם של שניים, אבו סנינה ורומאן, שהורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון (ללא הסכמה עונשית). הרלוונטי יותר לענייננו הוא אבו סנינה, שהורשע בביצוע **עבירת שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין** ונגזרו עליו 20 חודשי מאסר בפועל, חלקם בחופף לעונש שהוטל עליו בתיק אחר. באותו מקרה שהה המתלונן בחניון בשעת לילה מאוחרת. המערערים נכנסו לרכבו של רומאן שחנה במקום, ומשהבחינו במתלונן, נעו לכיוונו עם הרכב וביקשו שיצטרף אליהם. משסירב, קירב אליו רומאן את רכבו, ואבו סנינה, שישב במושב הרכב הקדמי לידו, הושיט את ידו אל מחוץ לחלון וניסה ליטול מידי ארנקו. רומאן האיץ את נסיעת רכבו ונסע במהירות מחוץ לחניון, באופן שגרם למתלונן להיתלות על החלון הקדמי של הרכב, כך שפלג גופו העליון בתוך הרכב ופלג גופו התחתון מחוצה לו. במהלך הנסיעה, ובעוד המתלונן תלוי בין שמיים לארץ, הכה אותו אבו סנינה בראשו באגרופים בכדי ליטול ממנו את ארנקו. לבסוף, נפל המתלונן על הכביש, במרחק של למעלה מ-100 מטרים מהחניון, ואילו ארנקו, אשר הכיל טלפון סלולארי, כ-50 ₪ במזומן, כרטיסי אשראי, תעודת זהות ואת מפתחות ביתו, נותר בידי המערערים. המערערים נמלטו תוך שהותירו את המתלונן במקום. בעקבות מעשי האלימות נזקק המתלונן לתפרים בסנטרו וסבל מסימני חבלה על החזה הקדמי, שפשוף עור על מותן ימין ובשני הקרסוליים, וכן תנועה מוגבלת ברגליים עקב כאבים, אשר בעטיים נאלץ להיעזר בקביים. בית המשפט העליון דחה את הערעורים על חומרת העונש, למרות שבאותו מקרה שירות המבחן המליץ להמנע ממאסר בפועל בשל שיקולי שיקום. בית המשפט ציין את החומרה היתרה שבעבירת השוד, בפרט כאשר היא מתבצעת במרחב הציבורי, דבר אשר פוגע הן בתחושת הביטחון של הקרבן,

והן בתחושת הביטחון הכללית של הציבור - אשר ציפייתו הבסיסית היא כי יוכל להתנהל בביטחון וללא אימה ברחובה של עיר. מקרה זה קל משמעותית מעניינו, שכן באותו מקרה ההרשעה הייתה בעבירת שוד (ללא נסיבות מחמירות), ללא העבירות הנוספות שבענינו, היו שיקולי שיקום, נקבע שלא היה כל תכנון ולא נעשה שימוש בסכין או מברג.

בע"פ 3161/17 **האדי עסאלה נ' מדינת ישראל** [1.2.18], נדון ערעורם של שלושה נאשמים, אשר שדדו מפעיל של בית הימורים באיומי חפץ הנחזה לאקדח, ותוך התזת גז מדמיע והפעלת אלימות. בין השאר, גררו הנאשמים את המתלונן בכוח לעבר דלת הכניסה לעסק, בעודם מכוונים לעברו את האקדח והגז המדמיע, ותוך שהם אוחזים בידי ובחולצתו. הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם, בעבירה של **שוד בנסיבות מחמירות**. הערכאה הדיונית קבעה מתחם ענישה שנע בין שנתיים וחצי ועד חמש שנות מאסר. על הנאשמים, צעירים ונעדרי עבר פלילי (למעט נאשם 1, אך גם הוא, חרף עברו, מעולם לא נידון למאסר, אף לא בעבודות שירות), נגזרו 33 חודשי מאסר בפועל. ערעורם לבית המשפט העליון, נדחה, תוך שבית המשפט עמד על נסיבותיו החמורות של המקרה: שלושה שחברו יחדיו לשדוד אדם מבוגר, תוך תכנון מראש והצטיידות בחפץ שנחזה לאקדח, נקיטה באלימות כלפי המתלונן חרף תחנוניו. באותו מקרה, הנאשמים לא הורשעו בקשירת קשר ולא בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ואף לא בכניסה לישראל שלא כדין. נוסף על כך לא נעשה שימוש בנשק קר (אלא בגז מדמיע).

בע"פ 5430/16 **אברהם אפשטיין נ' מדינת ישראל** [1.8.17], נדון מערער שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של **שוד בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע, פציעה בנסיבות מחמירות והשמדת ראיה**. המערער נכנס למשרד נסיעות בשעת לילה כשסכין בידו, בעוד בנו ממתין בחוץ. המערער כיוון סכין לעבר המתלונן וצעק לו שימסור לו את הכסף. כשהנ"ל השיב כי אין לו כסף, חתך אותו המערער בצווארו ובפניו באמצעות הסכין, וכשהמתלונן התנגד ואחז בתיק מסמכים, חתך אותו המערער בידו ונמלט מן המקום עם התיק שכלל סכום של למעלה מחצי מיליון שקלים. התיק שנשדד לא אותר ולא הושב למתלונן. המערער ובנו נמלטו ושרפו מסמכים שהיו בתיק ופריטי לבוש. המתלונן סבל מחתכים בצווארו, בפניו ובידו ופונה לבית החולים, שם נזקק לתפרים. הערכאה הדיונית קבעה מתחם ענישה שנע בין 7 ל-12 שנות מאסר, וגזרה עליו 9 שנות מאסר בפועל. בבית המשפט העליון התקבל הערעור ונקבע כי העונש שהוטל על המערער חורג במידה ניכרת מרמת הענישה הנוהגת. סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרים דומים ואף חמורים יותר, הוטלו עונשי מאסר לתקופות קצרות יותר. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-9 שנות מאסר, ועונשו של המערער הועמד על 8 שנות מאסר לריצוי בפועל, תוך התחשבות בעברו הפלילי המכביד, אל מול רצונו להליך גמילה ושיקום. יצוין כי בעניין בנו של המערער, שחלקו היה פחות דומיננטי, נקבע מתחם שנע בין 4 ל-8 שנות מאסר, ונגזרו עליו 5 שנות מאסר לריצוי בפועל. גם בעניינו הוגש ערעור, ובהמלצת בית המשפט הגיעו הצדדים להסכמה, כי העונש יופחת ל-4 שנות מאסר בפועל (ע"פ 5333/16 **אוסר אפשטיין נ' מדינת ישראל** [13.7.17]). עניינו של האב, אברהם, דומה במידת מה לעניינו, אלא שהסכום שנשדד גבוה בהרבה מהנזק הכספי במקרה שלנו, ומדובר היה על נאשם בעל עבר פלילי מכביד.

בע"פ 4572/13 **אבו נאג'י נ' מדינת ישראל** [2.2.14], נדחה ערעור נאשמים על עונש בן 6.5 שנות מאסר שהוטל עליהם, בגין עבירות של **שוד בנסיבות מחמירות וקשירת קשר לביצוע פשע**. השניים שדדו תכשיטים בשווי מאות אלפי שקלים מחנות תכשיטים תוך שימוש בסכין ובגז מדמיע, וגרמו לבעל החנות שריטה בצוואר ופגיעה בלחמית העין. הנאשמים, נעדרי עבר פלילי, הורשעו על פי הודאתם. נקבע מתחם ענישה שנע בין 6 ל-9 שנות מאסר, ועל הנאשמים נגזרו 6.5 שנות מאסר כאמור. בית המשפט העליון דחה את הערעור, בקבעו כי העונש משקף איזון ראוי בין חומרת העבירות לבין נסיבות ביצוען. עם זאת, רכיב הפיצוי שהוטל, בסך 250,000 ₪, הופחת כך שהועמד על סך של 150,000 ₪ לכל אחד מהמערערים. באותו מקרה לא הורשעו המערערים בחבלה חמורה והחבלות היו קלות

מבענינו, לא היה מדובר בשב"ח, אך הנזק הכספי היה חמור בהרבה.

13. לאור כל השיקולים שפורטו לעיל, לרבות מתחם העונש ההולם, ובהתחשב בכך שבפסקי הדין שהובאו לעיל נעדרה הרשעה בחלק מִצָּבֶר העבירות שבמקרה שלפנינו, אני קובעת שמתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 40 ל-78 חודשי מאסר בפועל.

14. אין להתעלם מהעונש שהוטל על בטראן, השותף לעבירות מושא תיק זה. הסנגור עשה חישובים למיניהם, שפורטו לעיל, ומהם הסיק שבטראן קיבל בגין תיק זה 18 חודשי מאסר. בית המשפט העליון ציין פעמים רבות ש"גזירת עונשם של נאשמים בעבירות דומות אינה פרי תוצאה של חישוב אריתמטי, ואין בכך שניתן למצוא פסקי דין בהם הושתו עונשים מקלים יותר במקרים דומים משום ראיה למדיניות ענישה מקלה" (ע"פ 9158/16 **אברג'יל נ' מדינת ישראל** [30.1.17]). עוד נאמר: "קביעת עונשו של נאשם אינה עניין אריתמטי" (עניין **אבו עצא**). נוסף על כך ידוע, שכאשר עסקין בריבוי מקרים (עשרים כלי רכב שאליהם פרץ בטראן בתיק המצורף), הענישה אינה מכפלה פשוטה בין העונש על עבירה אחת למספר העבירות. לפיכך קשה להגיע למסקנה האריתמטית שאליה הגיע הסנגור, או לפרק לגורמים מדויקים את רכיבי עונשו של בטראן, ולגזור מכך את העונש הראוי לנאשם באופן יחסי. חשוב לזכור גם, שחלקו של בטראן באירוע דנן היה קטן משל הנאשם, והוא לא נטל חלק בדקירת המתלונן.

מיקום הנאשם בתוך המתחם

15. הנאשם **לקח אחריות** על מעשיו ו**הודה** בהם בשלב מוקדם, יחסית, של הליך ההוכחות. הוא אומנם החל להשמיע הסתייגות מסוימת בדבריו האחרונים לעונש, אך חזר בו ממנה ושב והביע צער על מעשיו. **עברו הפלילי** של הנאשם התיישן, וממילא לא היה מכביד. בהיותו שב"ח, **תנאי מאסרו יהיו קשים** משל תושב ישראל, בהיעדר ביקורים וחופשות.

את כל אלה יש לשקול לקולה, ובהתאם - למקם את הנאשם סמוך לתחתית מתחם העונש ההולם.

רכיבים כספיים

16. למתלונן נגרמו נזקים רבים בגין הארוע דנן, כעולה מהצהרתו **ע/2**. הפיצוי הפלילי לא יוכל לשקף נכונה את הסבל שנגרם לו, ואף לא לפצותו כראוי. בנקודה זו ניתן להתייחס לפיצוי שהוטל על בטראן לשלם למתלונן, בסך 3,000 ₪. בהתחשב בחלקו החמור יותר של הנאשם דנן בתקיפת המתלונן, דומני שיש להטיל עליו פיצוי גבוה יותר.

הקנס, לעומת זאת, יהיה סימלי, מאחר שיכולותיו של הנאשם מצומצמות ואני מעדיפה שהן יופנו לפיצוי המתלונן. אין מקום לוותר כליל על הקנס, לנוכח העובדה שמדובר בעבירה המבוצעת מתוך מניע כלכלי.

תיק הצירוף

17. הצדדים הסכימו שהעונש הראוי לנאשם בגין תיק הצירוף הוא חודשיים מאסר בפועל, ואני מסכימה עימם. המחלוקת ביניהם היא בדבר נשיאת עונש זה בחופף לעונש שיוטל בגין התיק דנן, או במצטבר. קביעה שהעונש בגין תיק

הצירוף יינשא בחופף לעונש בגין תיק זה היא בגדר הקלה. מאחר שכבר זקפתי לזכות הנאשם את כל שניתן לזקוף, ועל כן קבעתי שיש למקמו בתחתית מתחם העונש ההולם בגין התיק דנן, איני מוצאת שיש מקום להקל עימו הקלה נוספת, בדרך של חפיפת העונש בגין תיק הצירוף. לפיכך, בגין תיק צירוף יתווספו חודשיים מאסר בפועל במצטבר לעונש שאטיל עליו בגין התיק דנן.

סיכום

18. על יסוד כלל השיקולים שמניתי לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בן 40 חודשים, החל מיום מעצרו (4.2.18) בגין תיק זה;

מאסר בן חודשיים בגין הרשעתו בת"פ (שלום נתניה) 59316-02-18;

המאסרים ינשאו במצטבר, ולכן **סך הכול יישא הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל, מיום 4.2.18**;

ב. מאסר בן 7 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור עבירת אלימות או רכוש, מסוג פשע;

מאסר בן 3 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון, או עבירה לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל;

ג. קנס סימלי בסך 500 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-2 תשלומים שווים בימים 1.5.20 ו-1.8.20.

ד. פיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪, שישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.8.19 ובכל 1 בחודש בחודשים שלאחר מכן. אי תשלום שני תשלומים יעמיד את כל יתרת הפיצוי לפירעון מיידי. הכסף יופקד במזכירות בית המשפט ויועבר למתלונן בהתאם לפרטים שימסור בא כוח המאשימה למזכירות.

ה. ניתן בזה צו, שיכנס לתוקפו לאחר שגזר הדין יהפוך חלוט, להשמדת הסכין שנתפסה. שאר המוצגים יושמדו או יוחזרו לבעליהם, לפי שיקול דעתו של הקצין הממונה.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ז סיוון תשע"ט, 20 יוני 2019, בנוכחות הצדדים.